

Μικρός ὄνος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράκι.

γαιδουρο - κοιν. γαιδ'ρον - βόρ. ἰδιώμ.

Θέμα τοῦ οὐς. γαιδούρι.

Δι' αὐτοῦ ὡς πρώτου συνθετικοῦ σχηματίζονται **Α)** Ὁνόματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογαιτρός, γαιδουροδέτης, γαιδουροκλέφτης, γαιδουροκράχτης, γαιδουρολάτης κττ. **2)** Ὁνόματα δηλοῦντα τὸν ἀνήκοντα εἰς ὄνον, οἶον: γαιδουρόμαντρα, γαιδουρόσταβλος κττ. ἢ τὸν προερχόμενον ἀπὸ ὄνον, οἶον: γαιδουρόγαλα ἢ γαιδουρόγαλο, γαιδουροκαβαλλίνα, γαιδουροκαυκάλα, γαιδουροκοπριά, γαιδουρομασίλλα, γαιδουρομασελλάρα, γαιδουρόπετσο, γαιδουρόποδο, γαιδουροπροβιά, γαιδουροσάμαρο, γαιδουροτόμαρο, γαιδουρότριχα κττ. **3)** Τὸν μέγαν, οἶον: γαιδουροελαῖα, γαιδουρόκασσα, γαιδουροκοράκι, γαιδουροσκελίδα, γαιδουροσκελιδάρα, γαιδουροσκελιδούκλα, γαιδουρόφωκτα. **β)** Τὸν ἐμφανιζόμενον ἐν ὑπερβολῇ ἢ ἐν βαθμῷ ὑπερτάτῳ, οἶον: γαιδουρόβηχας, γαιδουρόθερμη, γαιδουροκαλόκαιρο, γαιδουρόκρηνο, γαιδουρομαῖστρος, γαιδουροφωνάρα κττ. **4)** Τὸν ὁμοιάζοντα κατὰ τι πρὸς ὄνον, οἶον: γαιδουρολαίμης, γαιδουρομούρης, γαιδουρομούτρης, γαιδουρομούτσουρος, γαιδουροπόδης, γαιδουροπρόσωπος κττ. **5)** Τὸν ἔχοντα ἡθικὴν ὁμοιότητα πρὸς ὄνον, δηλ. τὸν ἀγενῆ, βάνανσον, χυδαῖον κττ., οἶον: γαιδουράνθρωπος, γαιδουρογυναῖκα, γαιδουροκόριτσο, γαιδουρόπαιδο κττ.

Β) Ρήματα **1)** Ἀνήκοντα εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀντικειμενικῶν συνθέτων, οἶον: γαιδουρογυρεύω, γαιδουροδένω, γαιδουροζήτω, γαιδουροκνηγῶ, γαιδουροσαμαρώνω, γαιδουροφυλάω κττ. **2)** Ρήματα σημαίνοντα μίμησιν, οἶον: γαιδοροβαστῶ, γαιδουροφέρνω κττ.

γαιδουροάγγισμα τό, ἀμάρτ. γαιδουροέγγισμα

Ἀθῆν. Πειρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἄγγισμα.

Ἐκζεμα βαρείας μορφῆς.

γαιδουροαπόπλυμα τό, Πελοπ. (Βασαρ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ ἀπόπλυμα.

Τὸ νερὸ ποῦ μένει, ἀφοῦ πῖν ὁ ὄνος.

γαιδουροβαστῶ ἀμάρτ. ἄδουροβαστῶ Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βαστῶ.

Οἶονεἰ ἔλκω τὸ γένος ἐξ ὄνου, βαστῶ ἐξ ὄνου (πβ. βαστῶ **Β 9**), ἥτοι φέρομαι ἀγενῶς, ἀπρεπῶς, ἀγροίκως. Συνών. γαιδουρεύω, γαιδουρίζω **1**, γαιδουροφέρνω.

γαιδουρόβηχας ὁ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βῆχας.

1) Βῆξ ἰσχυρὸς καὶ διαρκὴς σύνηθ. Συνών. βήχαρος. **2)** Ἡ νόσος κοκκίτης Θήρ.—Λεξ. Περιδ.

γαιδουροβλέπης ὁ, ἀμάρτ. γαιδουροβλέπης Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. βλέπω.

Ὁ ἐπιβλέπων, ὁ ἐπιτηρῶν τὸν ὄνον: Γνωμ. Παρὰ γαιδουροβλέπης κάλλιο γαιδουροδέτης (προτιμότερον νὰ ἔχη τις τὸν ὄνον του δεμένον διὰ νὰ μὴ τὸν χάσῃ παρὰ λυμένον καὶ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ καὶ γενικῶς νὰ εἶναι τις προνοητικὸς πρὸς ἀποφυγὴν ἐνοχλήσεων καὶ ταλαιπωριῶν). Πβ. γαιδουροδέτης.

γαιδουρόβολο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. *γαιδουρόβολος, ὁ ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλος. Πβ. καὶ γυναικόβολο αὐτόθι.

Πλήθος ὄνων: Κάβοσο γαιδουρόβολο πάει πέρα.

γαιδουροβόρδιν τό, ἀμάρτ. γαιδουροβόρτιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδουροβόρδως.

Μικρὸς γαιδουροβόρδως, ὁ ἰδ.

γαιδουροβόρδως ὁ, Κύπρ. γαιδουροβόρτως Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βόρδως.

Ἡμίονος γεννηθεὶς ἐκ θηλείας ὄνου. Συνών. γαιδουροβόμουλα.

γαιδουροβοσκός ὁ, Λεξ. Περιδ. Βυζ. Αἰν. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βοσκός.

Βοσκός ὄνων.

γαιδουροβουνιά ἡ, πολλαχ. γαιδουροβ'νιά Στερελλ. (Ἀκαρναν.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ βουνιά.

1) Ἡ κόπρος τοῦ ὄνου ἐνθ' ἄν.: Γυρίζει 'ς τὰ περιβόλια καὶ μαζεύει γαιδουροβουνιές Μάν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουροκαβαλλίνα. **2)** Μετων. γυνή δυσειδῆς Πελοπ. (Μάν.): Μνιά γαιδουροβουνιά πήρε, δὲν ἀξίζει τίποτα ἢ γυναῖκα του.

γαιδουρογάιδαρος ὁ, Ἀθῆν. κ. ἄ. γαιδαρογάδαρος Μεγίστ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάιδαρος. Διὰ τὴν σύνθεσιν πβ. καὶ μουλαρομούλαρος.

Ὁ ἐν μεγάλῳ βαθμῷ ἀγενῆς καὶ ἀγροῖκος ἄνθρωπος.

γαιδουρόγαλα τό, σύνηθ. γαιδ'ρόγαλα βόρ. ἰδιώμ.

γαιδουρόγαλο πολλαχ. γαιδ'ρόγαλον πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γάλα.

Τὸ γάλα τῆς ὄνου. Συνών. γομαρογάλο.

γαιδουρογαλατσίτα ἡ, Πελοπ. (Κόκκιν. Λογγ.)

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαλατσίτα, δι' ὁ ἰδ. γαλατσίδα.

Εἶδος ἀμανίτου. Συνών. γαιδουρογαλατσίτι.

γαιδουρογαλατσίτι τό, Πελοπ. (Παππούλ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδουρογαλατσίτα.

Γαιδουρογαλατσίτα, ὁ ἰδ.

γαιδουρογενεᾶ ἡ, σύνηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γενεᾶ.

Οἰκογένεια εὐτελής, χυδαία ἢ γένος εὐτελές καὶ πρόστυχον. Συνών. γαιδουρόσογο, παλαιόσογο.

γαιδουρογεννημένος ἐπίθ. σύνηθ. γαιδαρογεννημένος ΣΖαμπέλ. Δημοτ. Ἄσμ. 667.

Ἐκ τοῦ οὐς. γαιδούρι καὶ τοῦ γεννημένος μετοχ. τοῦ ρ. γεννῶ. Τὸ γαιδαρογεννημένος διὰ τὸ γάιδαρος.

Ὁ καταγόμενος ἀπὸ γένος πρόστυχον καὶ χυδαῖον σύνηθ.: Ἄσμ.

Γιουσουφ Ἀράπη μασκαρᾶ, γαιδαρογεννημένε, σὰν ἦταν κλέφτες δυνατοί, τί πάγαινες κοντά τους; ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἄν.

γαιδουρογαιτρός ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. γαιδούρι καὶ γαιτρός.

Ἰατρός ὄνων. Πβ. ἀλογογαιτρός.

γαιδουρογουστέρα ἡ, Πελοπ. (Λακων. Καλάμ.

Μεσσ. Πυλ.) κ. ἄ. γαιδουροκουστέρα Πελοπ. (Μεσσ.)

γαδουρογουστέρα Στερελλ. γαιδ'ρουγκουστέρα Στερελλ.

(Αἰτωλ.) γαιδουρογουστέρα Πελοπ. (Ἀνδρίτσ.) γαιδου-

